

400 год. да трае. Времето се е приближило, и стара приказка не е загаснѣла. Она нарочно на това иде, да охрабри Греците, а да зацѣли Турците. Еще отъ давно бояха се Турците отъ нѣкой непріятель, който ще дойде отъ сѣверна страна, за това и градските капи отъ оная страна непрестанно затворены держатъ.

Сега нека влѣземъ въ той исполинскій Градъ, който освѣнъ предградіята има една окружность отъ двѣ мили или два сахаты, и помного отъ 90.000 кжщы—помежду кои поголемата е часть отъ двѣва—и въ които живѣять наймалко до 700.000 душъ. Онъ е основанъ на едно предгоріе камто мраморското море, и неговата повърхность е треуголна, и найпоголемата е отъ камто земната страна. Това треуголіе окружава се съ десната страна отъ мраморското море което му истый бокъ оплавува, а съ левата страна отъ самото пристанище, което пріемва въ себе си неисчетны корабли. Повърхностьта на Цариграда е неравна. Онъ лежи както и Римъ на седмъ могили или холмове, които са при распространеніето на Градатъ во время Константина и Θεодосіа въ средата вземени. Какъто высочиныте така и долините са гжсто сосъ кжщы испълнени, зарадъ това са природно улиците тѣсни, многоугolni и криви. Отъ сѣверната страна влѣзва една морска тѣснина, която се простире до 1½ миль далекъ въ междубрежіето, и образува едно найголемо пристанище. Свитіето кое онова Предгоріе противу оный малый заливъ сочинява, нарекоха го Греците Керасъ (рогъ), но понеже тука е было еще тогда пристанището Неоріонъ, презъ което дохождаха толко силны сокровища въ Градатъ; затова се нарече „Хрисокерасъ (златный рогъ)“, което име оно и до днесъ носи. Прежде са были еще два пристанища, които са обаче сега сосъ песокъ засыпа-